

te krav og målsætninger og på den anden side ikke medvirker til at sikre, at disse kan gennemføres – nærmest tværtimod. Dermed øges forskellene mellem folkeskolerne i landet.

Enhedslisten anser folkeskolen for en fælles folkeskole, hvor der skal være fælles minimumsrammer for eleverne.

Enhedslisten ønsker decentralisering, men ikke anarki og nedskæringer. Folkeskolen er en fælles folkeskole, og eleverne skal ikke stilles så vidt forskelligt, som det sker i øjeblikket.

På trods af, at målene for folkeskolen er fastlagt centralt, er der som tidligere nævnt store forskelle mellem skolerne. Undersøgelser i slutningen af 1990'erne har tidligere vist, at der kan være en forskel på 45 pct. mellem det antal undervisningstimer, skoler i Danmark tilbyder.

På den baggrund er det bydende nødvendigt, at der opstilles fælles minimumsrettigheder for de danske skoleelever, og at der stilles ressourcer til rådighed for folkeskolerne til at nå disse minimumsrettigheder.

I den generelle debat om skolens situation er det værd at bemærke, at forskningschef i Dansk Industri Bjarne Lundager Jensen den 1. november 2003 til Politiken siger, at »vi har behov for, at der i skolen kommer den samme energi, kraft og vilje til forandring, som der var i 1970'erne, hvor hovedvægten var på pædagogiske eksperimenter. Den energi har vi behov for nu, hvis vi for alvor vil skabe øget undervisningsdifferentiering og talentpleje. Det er det spring, vi har behov for igen.« Det lader altså til, at industrien er ved at få øjnene op for de bløde værdier i skole- og undervisningssammenhæng.

Skriftlig fremsættelse

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om minimumsrettigheder for elever i folkeskolen.

(Beslutningsforslag nr. B 176).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.